

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

Charitomachia Lvthero-Calvinistica. Pars IV. De Gratia & Iustificatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

ANTIPAPISTA MENDAX CHARITO- MACHIÆ LUTHERO-CALVI- NISTICÆ

PARS IV.

QVÆSTIO I.

*Quales effectus comminiscantur peccati ori-
ginalis Lutherocaluinistæ?*

POMERANVS I. Lutheranus Com-
ment. in Ierem. 1. & 44. Immacu-
latam Beatæ Virginis Mariæ Con-
ceptionem Papistis haberi pro arti-
culo fidei affirmat, dicitque ex Spiri-
tu Sancto conceptam.

Illyricus: opinionem esse erroneam:

Kemnitius, Lesendi ex Scriptura non posse:

Tempore Lombardi ignotam fuisse:

Captam disputari ex Sancto Augustino non intel-

lecto:

Postiores excogitasse Sanctificationem;

Postremos Immaculationem:

Demum Tridentinum fecisse libertatem opinari
extra, præter, & contra Dei verbum,

At conficta hæc taliaque omnia
esse, vide in *Luthero-caluin. parte 4. qua-
stion. 18.*

II. De Concupiscentia an sit peccatum, ait Lu-
therus in assert. articulorum art. 2. *Augustini verbum
est; Peccatum remittitur in baptismo, non ut non sit, sed
ut non imputetur.*

At nusquam hoc vnquam dixit.

Melanchthon in Locis fingit Scholasticos tribue-
re homini post lapsum integras vires ad diligendum
Deum:

Reprehendit eos, quod relationes & reatum in
peccatis agnoscant:

Quod concupiscentiam in renatis negent esse de-
fectum,

At horum contraria ipsdem in Lo-
cis posterioris editionis asseruit.

Calvinus Institut. 2. ca. 1. §. 2. fingit
Lombardum pec. Orig. ad motus sen-
sualitatis restringere.

At, 2. distinct. 30. lit. c. ait, *pec. orig.*

Nn

6177

cum non sit actuale, nec actus est, siue motus anime vel corporis. &c. Bellarmin. libr. 5. cap. 6.

QVÆSTIO II.

Quales Sycophantia sint Lutheri-calvinistica, de Gratia & libero arbitrio?

I. CALVINVS vocem; *Liberi arbitrium*, peragrè fert, ut qua sine ingenti periculo non possit tolerari: proinde magno Ecclesia bono aboleatur.

AT perinde execratur vocem *Trinitas*, supra p. 1. q. 6.

Persona, par. 1. q. 7. Ceu Ariani *duas*

II. LUTHERO-CALVINIANI aut solam liberum volunt arbitrium à Coactione, quæ est finis ultimi, non liberum à Necessitate quæ est mediorum, & actionum: Et eam sententiam Calvinus affingit Magistro sententiarum.

AT, *Institut. 2. c. 3. §. 5.* sibi contradicens ait de eo: *cum necessitatem à coactione distinguere nesciret, pernicioso errori materiam dedit.*

III. TILLEM. HESHYSIVS Lutheranus lib. de sexcentis errorib. Pont. congerit XIX. de seruo arbitrio. Vt, *Liberi arbitrium est facultas applicandi sese ad gratiam.*

AT affingit istam nobis definitionem.

IV. Attribuit toti Ecclesie istud; *Homo ex pura naturalibus potest Deum diligere super omnia.*

AT paucorum ea opinio est Scholasticorum; quam Communis refellit.

V. Sic & istud: *Homo potest suis viribus implere precepta Theologicarum virtutum, secundum substantiam operis:* citatque Ruardum.

AT hic id citat ex sententia aliorum contraria Tridentino *sess. 6. can. 3.*

VI. Sic, & istud: *Gentes ex sola philosophia potuerunt notitiam comparare ad salutem:* Citatque Andradium.

AT hic asserit, non ex sola, sed opus

eis fuisse lumine gratiæ.

VII. Sic & isthoc: *Sine auxilio gratiæ potest homo facere opera gratia Deo.* Citatque Andradium.

AT hic ait, hominem sic aliqua facere opera moraliter bona, quæ non sint peccata; non tamen gratiæ vel gloriæ meritoria.

VIII. Errant nos ait, quod dicimus, *Syncretismi inclinatio ad bonum.*

AT cum ea sit *lumen à Deo nobis insitum, non potest non inclinare ad bonum.*

IX. Errant dicentes, *Syncretismi non extinguuntur in dominibus.*

AT ita S. Aug. 1. 2. Confes. c. 4. &c. & Mar. 9. *Vermis eorum non moritur.*

X. Gabriel docet, *Homo accepta gratia prima gratia de condigno mereri potest gratiam gratum facientem.*

AT dicit; Non posse hominem mereri gloriam, nisi prius habeat gratiam gratum facientem.

XI. Gabriel docet: *Initium fidei à nobis esse.*

AT ait, quod actus meritorius prærequirit fidem, spem, charitatem.

XII. Ruardum docere ait; *Arbitrium credendi in se ipso esse potestate.*

AT Ruardus dicit ex S. Aug. *In potestate hominis est, in melius mutare voluntatem: Sed ea potestas nulla est, nisi detur à Deo.*

XIII. Andradium dicere; *Libertas arbitrii est causa efficiens applicandi voluntatis ad gratiam.*

AT ait, Id non posse liberum arbitrii gratiæ confirmatur, &c.

XIV. Kemnitius in Exam. sess. 6. affingit Ecclesie communem esse Scholasticorum sententiam, Antequam gratiam in homine præcedere bona desideria, licet debilia.

AT ea fuit solius Cassiani, & Faustini opinio; ab tota Theologia refutata ac reiecta.

Nec liberum arbitrium habet ex se potentiam ullam proximam ad actus pietatis, sed eam accipit à Deo per gratiam præuenientem.

QVÆSTIO III.

Num que sint Commenta Sectariorum, affi-
cta Nobis, circa Iustificatio-
nem?

I. CALVINISTA Ioann. Scharpius in Cursu
Theol. sect. 2. q. 1. ait: Pontificij & nos con-
uenimus, 1. Verbo tenus, quod fides totum Dei Verbum
credat. 2. Quod fide rectè possit sibi applicare promissio-
nes.

At nos Pontificij re ipsa profiteamur
ac propugnemus prius; Sectarij excipi-
unt Promissiones, quod præcipue sint obie-
ctum fidei: itaque ipsi id verbo tenus di-
cunt, sentiunt autem aliud.

Alterum negamus. Patet in *Luthe-
ro-calvinista*. p. 4. q. 52. 5. Imponit igitur
Calumniam Illustrissimo Card. Bellar.
l. 1. iustific. 4. & 11.

II. Idem ibid. quæst. 2. affirmat conuenire
inter nos & ipsos, Quod in hac vita aliquis possit ac
debeat esse certus, sibi remissa esse peccata. Bell. l. 3. de
iust. c. 2.

At nemo id vnquam Orthodoxus
asseruit; falsoque citat Bellarminum;
qui id discrete distinetque negat, refel-
litque; ac docet *Obscuram certitudinem*
rerum esse, que sola fide nituntur; sed pro-
pter diuinam Autoritatem certo creduntur.

Dein ait, Si de Fiducia tantum ageretur,
vt Kemnitius proponit, non esset opus longa
disputatione. Neque enim Catholici negant
certam FIDUCIAM in Deo collocandam, &
certo consiendum, post actam pœnitentiam,
&c. remissa esse peccata. Sed aduersarij, vt fi-
dem cum fiducia, ita certitudinem fidei, cum
certitudine fiducia confundunt.

III. Caluinus affingit Concilio Trident. sess. 6.
Patres misere dubitationem cum fide.

Kemnitius ibidem. Eos, ait, facere Dubitatio-
nem virtutem fidei & ornamentum; ac quære-
re, Sitne fides fiducia, an dubitatio de remissione pecca-
torum.

2. Item quæri: An peccator, in seria pœnitentia, ex
fide possit certa fiducia statuere, SIBI remissa esse pec-
cata?

AT 1. Concilium ideo reiecit fidem
specialem Sectariorum, quod certa esse
non possit; cum fides esse certissima de-
beat. 2. Nos asserimus, Si sit vera pœni-
tentia, tunc ex fide credendum esse sibi
remissa peccata. At non est conditio-
nalis controuersia, sed absoluta; An cer-
titudine fidei certus esse possit homo, ac debe-
at sibi peccata esse remissa? Fides enim sola
nititur diuina autoritate revelata. Fi-
ducia vero diuina promissione, & cuius-
que Dispositione: illa est certa, hæc in-
certa nobis, Vide *Luthero-calui. parte 4.*
quæst. 66.

IV. LUTHERO-CALVINISTÆ traducunt
nos, quasi doceamus.

1. Solis naturæ viribus disponi ad gratiam
homines:

2. Nos quibuscunque operibus, aut Ritibus,
tribuere meritum iustificationis, & Fidei Iusti-
ficantis nullam facere mentionem.

AT ob primum Ecclesia iam olim
damnauit, hodieque damnat Pelagia-
nos.

De secundo: Fidem definimus ba-
sin ac hypostasim ἐπιζωμένωv: sicque toti-
us structuræ Christianæ ponimus eam
fundamentum: Operibus verò tribui-
mus id, quod Scriptura.

V. Calu. affingit Conc. Trid. sess. 6. c. 7. quod dupli-
cem iustificationis causam formalem esse definiat.

AT Concilij hæc sunt verba: *Vnica*
formalis causa est, iustificationis, Iustitia
Dei; Non qua ipse iustus est; sed qua nos iustos
facit.

Nn 2

Dein

Dein Calvinus duplicem flagit. *Institution. 3. cap. 11. §. 2.* scilicet Remissionem peccatorum, & Imputationem iustitiæ Christi.

Kemnitius vero inuersum quæstionis statum nobis violenter affingit de causa formalis iustificationis.

VI. Calvinus *Instit. 3. cap. 11.* Vt Iudæi, sic & Pontificii, ignorantes Dei iustitiam, nobis imputatam, quarunt suam Inherentem statuere, *Romanorum 10.* iustitiæ Dei non subiecti.

At cum Dei iustitia sit Apostolo, quæ est nobis ex dono Dei: nostra vero ea, quæ est ex solis viribus naturæ, ut docet S. Aug;

Ideo iure arguuntur Iudæi, ut præsumptuosi de propria iustitia.

QVÆSTIO IV.

Qualia nobis affingant de ieiunio?

I. KEMNITIUS par. 4. Exam. fingit ita: Laborant Pontificii amoliri suspitionem istam quasi cibos quosdam prohibeant, ea opinione, qua olim Tatianus, Manichæi, & Priscillianista; quasi scilicet vel maledicti sint, vel à diabolo occupati; ac propterea conscientiam inquinant.

Sed argumenta, quibus suam prohibitionem ciborum stabilire conati sunt, & pontificia consecrationes creaturarum prorsus ostendunt, in eodem ipsos luto cum hæreticis istis hæere.

At nos carnes, oua, &c. comedimus extra Quadragesimam; eosdemque cibos benedicimus; nec tamen idcirco ducimus immundos ex seipsis, aut ab Sathana.

Deinde; veritos cibos etiam in Qua-

dragesima permittit ægrotis, quin imperat Ecclesia.

Adde; dicti hæretici piscibus quoque & omnibus quibus est anima, interdicebant. Non sic Ecclesia.

Demum; Sancti Patres ciborum delectum, quem Ecclesia, obsecrabant; damnabant tamen istum hæreticorum delectum in eis; nec ob suum delectum erant similes hæreticis.

Similia commenta vide in *Luthero. p. 49. 92.*

II. Kemnitius *ibidem* pagin. 421. 490. fingit nos dicere; Ieiunium per se sumptum, sine relatione ad vllum finem bonum, ex opere operato esse Cultum Dei, meritum satisfactorium.

At ieiunium per se, ut est abstinencia cibi, scimus rem esse mediam, nec virtutem, nec vitium: hic vero loquimur de eo, quæ cum electione, ad bonum finem assumitur: sicque est actus virtutis.

Rorro, illud nemo dixit opus operatum: quia hoc pendet ex sola institutione Christi: at ieiunium pendet ex deuotione meritoque operantis.

Deinde; id Cultum Dei dicimus non actum religionis proprie dictum; sed actum in genere, gratum Deo.

III. Kemnitius *ibidem* ait: Negari non potest, Patres in rhetoricis illis ieiunii encomijs sæpe longum prouectos, ab analogia fidei, & norma Scripture non parum discessisse.

Infra. Quando contra hanc fidei analogiam Pontificii talia veterum dicta videntur; cogimur salua reuerentia, qua tam Magnis Viris debetur, illa reuocare, ut fundamentum salutis saluum retineamus.

At si vnus alterue sit vsus amplificatio; ideone omnes?

Multi dogmaticos libros scripserunt, non

non sermones de ieiunio; & in ijs non
rhetoricatur.

Et ob suam rhetoricationem con-
uulsiſſent fundamentum fidei, & salutis,
Scripturam temeraſſent? Et ijs plus fa-
peret Kemnitius?

IV. Calvinus instituta Quadrageſimæ ra-
tionem eſſe aliam non iactat, quam κακοζη-
λίαν in imitando Chriſto.

At iuſtas rationes repete ex *Luthero-
cal.* p. 4. q. 94.

Mentiendi ſine fine

F I X I S

Antipapiſtæ Mendacis Luthero-caluiniani
quadripertiti.

Gloria VERACI: Confuſio ſit MENDACI.

Nn 3

COP-

